

Sygn. akt VI Ka 179/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2020 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Natalia Burandt

Protokolant: stażysta Magdalena Okołowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Elblągu Sławomira Karmowskiego

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2020 r. w Elblągu

sprawy

D. W., s. M. i B., ur. (...) w N.

oskarżonego o czyn z art. 178a § 1 i § 4 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Działdowie

z dnia 19 lutego 2020 r. sygn. akt II K 26/20

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Działdowie do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 179/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Działdowie z dnia 19 lutego 2020r. w sprawie o sygn. akt II K 26/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		D. W.	<ul style="list-style-type: none"> - zatarcia uprzedniego skazania wynikającego z wyroku Sądu Rejonowego w N. z dnia 14 listopada 2011r. sygn.. akt (...) - fakt zatarcia uprzedniego skazania odnosi się do opisu czynu przypisanego oskarżonemu i przyjętej przez I instancji kwalifikacji prawnej czynu z art. 178a § 4 kk 	<ul style="list-style-type: none"> 1. akta Sądu Rejonowego w N. sygn.. (...) 2. dane o karalności 	<ul style="list-style-type: none"> 1. załącznik 2. k. 81
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1,2	- akta Sądu Rejonowego w N. sygn. (...) - dane o karalności	Akta Sądu Rejonowego w N. sygn. (...) i dane o karalności stanowią niekwestionowany i pełnowartościowy materiał dowodowy, stąd dokumenty te w pełni zasługują na wiarygodność. Z niekwestionowanych dokumentów w postaci akt sprawy Sądu Rejonowego w N. sygn. (...) i aktualnych danych o karalności, jednoznacznie wynika, że uprzednie skazanie wynikające z wyroku Sądu Rejonowego w N. uległo zatarciu z mocy prawa z dniem 21 marca 2015r.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	

1.	art. 438 pkt 1 kpk – obraza prawa materialnego – art. 178a § 4 kk poprzez jego zastosowanie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja wniesiona przez oskarżonego D. W. zasługiwała na uwzględnienie, a następstwem jej rozpoznania stała się konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p> <p>Sąd Odwoławczy podzielił zasadność zarzutu podniesionego przez oskarżonego w apelacji odnośnie obrazy przez Sąd Rejonowy prawa materialnego, tj. art. 178a § 4 kk poprzez jego zastosowanie i w konsekwencji także naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 335 § 2 kpk w zw. z art. 343 § 6 i § 7 kpk. Jak słusznie wskazał autor apelacji uchybienie to polegało na uwzględnieniu przez sąd wadliwie sformułowanego wniosku prokuratora o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie mu uzgodnionej z nim kary, pomimo wadliwego opisu zarzucanego mu czynu i błędnej jego kwalifikacji prawnej, w sytuacji gdy uprzednie prawomocne skazanie oskarżonego za czyn z art. 178a § 1 kk uległo zatarciu z mocy prawa w związku z tym odpowiedzialność oskarżonego winna zostać ukształtowana jedynie w oparciu o treść art. 178a § 1 kk. W konsekwencji sąd doprowadził do rażącej obrazy przepisu prawa materialnego - art. 178a § 4 kk.</p>		

Za w pełni zatem uprawnione należy uznać stanowisko skarżącego, iż w niniejszej sprawie doszło do rażącego i mającego wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenia wskazanych w apelacji przepisów tak prawa procesowego jak i materialnego

Zgodnie z treścią art. 335 § 2 kpk prokurator może dołączyć do aktu oskarżenia wnioski o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych za zarzucany mu występki, uwzględniających też prawnie chronione interesy pokrzywdzonego, jeżeli okoliczności popełnienia przestępstwa i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości, oświadczenia dowodowe złożone przez oskarżonego nie są sprzeczne z dokonanymi ustaleniami, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte. Do wniosku stosuje się odpowiednio przepisy § 1 zdanie piąte i § 3 zdanie drugie. Do aktu oskarżenia nie stosuje się przepisów art. 333 § 1 i 2 kpk.

Jak natomiast wynika z treści złożonego w trybie art. 335 § 2 kpk wniosku, Prokurator postulował o wydanie wyroku skazującego wobec oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy i uznanie go za winnego popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 178a § 1 i § 4 kk oraz wymierzenie mu, uzgodnionej z oskarżonym kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, orzeczenie świadczenia pieniężnego na (...) oraz (...) w wysokości 10.000 zł. i zaliczenie okresu zatrzymania prawa jazdy.

Sąd I instancji przychylając się do wniosku Prokuratora, na posiedzeniu, wydał wyrok, w którym bez zastrzeżeń przyjął m.in. zarówno opis czynu, jak i jego kwalifikację prawną, zaproponowane przez oskarżyciela.

Rzecz jednak w tym, że brak było podstaw do zastosowania surowszej kwalifikacji pranej czyny z § 4 art. 178a kk albowiem uprzednie prawomocne skazanie oskarżonego za czyn z art. 178a § 1 kk uległo zatarciu z mocy prawa, w związku z tym odpowiedzialność oskarżonego winna zostać ukształtowana jedynie w oparciu o treść art. 178a § 1 kk. Okoliczność zatarcia skazania wynikającego z wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim z dnia 14 listopada 2011r. w sprawie o sygn. akt II K 387/11 uszła uwadze zarówno Prokuratora kierującego akt oskarżenia wraz z wnioskiem w trybie art. 335 § 2 kpk, jak i orzekającego sądu meriti.

W tym miejscu należy poczynić uwagę tej treści, że z regulacji zawartej w przepisach art. 335 § 1, 2, 3 kpk i art. art. 343 § 1, § 2, § 6 i § 7 kpk wynika obowiązek dla sądu orzekającego każdorazowo badania czy wniosek sformułowany przez oskarżyciela odpowiada wymaganiom określonym w art. 335 kpk, a w szczególności czy żądana kara została rzeczywiście uzgodniona z oskarżonym, czy pozostaje w zgodności z treścią faktycznie zawartego porozumienia oraz czy postulowane we wniosku rozstrzygnięcia pozostają w zgodzie z prawem materialnym. W przypadku skierowania przez prezesa sądu sprawy na posiedzenie w trybie art. 343 kpk sąd może uwzględnić wniosek w całości i wydać

wyrok skazujący zgodnie z żądaniem wniosku, może uznać, że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku i rozpoznać sprawę na zasadach ogólnych i wreszcie może również uznać, że wprawdzie zachodzą podstawy do wydania orzeczenia w tym trybie, ale pod warunkiem skorygowania treści wniosku przedstawionego przez oskarżyciela (art. 343 § 3 kpk).

W niniejszej sprawie źródłem uchybień był niewątpliwie wadliwie skonstruowany wniosek prokuratora w części dotyczącej opisu zarzucanego oskarżonego czynu, w których zawarto także znamioną dla § 4 kk okoliczność „(...) będąc uprzednio skazanym przez Sąd za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości” oraz w zakresie proponowanej kwalifikacji prawnej tak opisanego występkę – art. 178a §4 kk, w sytuacji gdy w świetle ujawnionej w sprawie daty uprawomocnienia się wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim, jego treści i informacji o wykonaniu kary, dokonanie takich ustaleń oraz zmiana kwalifikacji prawnej zarzucanego mu czynu, było obowiązkowe, czego jednak sąd nie uczynił, doprowadzając w konsekwencji do rażącego naruszenia także przepisu prawa materialnego.

Nie budzi wątpliwości, że warunkiem poniesienia przez sprawcę czynu polegającego na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, surowszej odpowiedzialności, przewidzianej w § 4 art. 178a k.k. jest, aby sprawca tego czynu był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu

mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, art. 174, art. 177 lub art. 335 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się tego czynu w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczonego w związku ze skazaniem za to przestępstwo.

W przedmiotowej sprawie podstawą przyjęcia owej surowszej odpowiedzialności, o której mowa w art. 178a § 4 k.k., miał być fakt uprzedniego skazania D. W. za czyn z art. 178a § 1 k.k., co nastąpiło z mocy wyroku Sądu Rejonowego w N. z dnia 14 grudnia 2011r., sygn.. akt (...), którym to orzeczono wobec niego karę grzywny 40 stawek dziennych po 20 zł., zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na 1 rok oraz świadczenie pieniężne w kwocie 100 zł. Z załączonych już na etapie dochodzenia do akt sprawy dokumentów, w szczególności danych o uprzedniej karalności wynikało nadto, że kara grzywny została w całości wykonana w dniu 22 grudnia 2011r. Z kolei z analizy akt Sądu Rejonowego w N. o sygn. (...) wynika, że kwota 100 zł. tytułem orzeczonego świadczenia pieniężnego została przez oskarżonego uiszczona w dniu 13 stycznia 2012r, koszty sądowe (opłata- 80zł, koszty – 90 zł) w dniach 29.12.2011r. i 12.1.2012r., zaś zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych obowiązywał od 10.10.2011r. do 10.10.2012r. Wyrok został wykonany przez oskarżonego w całości.

Przyjęta w akcie oskarżenia oraz przez Sąd meriti w toku orzekania kwalifikacja prawna czynu z art. 178a § 4 k.k. była zatem niezasadna. Rzecz bowiem w tym, że nie tylko przed wydaniem wyroku przez Sąd Rejonowy, skierowaniem aktu oskarżenia, czy wszczęciem postępowania, ale na długo przed popełnieniem czynu z art. 178a § 1 kk, doszło do istotnej, mającej znaczenie w zakresie przyjętej subsumcji prawnej, zmiany stanu prawnego, która spowodowała, że skazanie będące podstawą przyjęcia surowszej kwalifikacji prawnej w sprawie niniejszej uległo zatarciu wraz z dniem jej wejścia w życie, tj. 21 marca 2015 r.

Na gruncie obowiązującego do dnia 20 marca 2015 r. przepisu art. 107 § 4 k.k. zatarcie skazania w razie skazania na karę grzywny następowało z mocy prawa z upływem 5 lat bądź ewentualnie na wniosek skazanego z upływem 3 lat od wykonania, darowania albo od przedawnienia jej wykonania. W przedmiotowej sprawie nastąpiłoby to zatem z dniem 22 grudnia 2016 r. (z mocy prawa) lub 22 grudnia 2014 r. (na wniosek skazanego).

Ustawa nowelizująca z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny i niektórych innych ustaw zmieniła jednak warunki zatarcia skazania, znacznie skracając okresy po upływie których dochodzi do zatarcia skazania. I tak, według obowiązującego od dnia 21 marca 2015 r. przepisu art. 107 § 4a k.k., w razie skazania na karę grzywny zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem roku od wykonania lub darowania albo od przedawnienia jej wykonania. W art. 21 powołanej ustawy wskazano natomiast konsekwencje

wiążące się ze zmianą przepisów odnoszących się do instytucji zatarcia skazania. Stosownie do tej regulacji do skazań prawomocnymi wyrokami wydanymi przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w przedmiocie zatarcia skazania stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w art. 1 (Kodeks karny), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, chyba że okres zatarcia skazania upłynął przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak według przepisów ustawy, o której mowa w art. 1 (Kodeks karny), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą okres zatarcia skazania upłynąłby przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zatarcie skazania następuje z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Odnosząc powyższą regulację do realiów niniejszej sprawy uznać należy, że skazanie D. W. wyrokiem z dnia 14 grudnia 2011r. na karę grzywny, wykonaną 22 grudnia 2011r., będące podstawą przyjęcia surowszej odpowiedzialności w sprawie zakończonej nieprawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w D. z dnia 19 lutego 2020r., uległo zatarciu z mocy prawa z dniem 21 marca 2015 r., tj. w dacie wejścia w życie znowelizowanego przepisu art. 107 § 4a k.k.

Zgodnie z treścią art. 106 k.k., z chwilą zatarcia skazania, uważa się je za niebyłe. Skutkiem zatarcia skazania jest więc fakt, że za niebyłe uważa się nie tylko skazanie, lecz również samo popełnienie przestępstwa. Oznacza to wprowadzenie fikcji prawnej, że do popełnienia przestępstwa w ogóle nie doszło. W aspekcie pozytywnym od chwili zatarcia

skazania prawdziwe - z punktu widzenia porządku prawnego - jest zatem stwierdzenie, że danego przestępstwa nie popełniono.

W tym stanie rzeczy, D. W. był nie tylko w dacie orzekania przez Sąd Rejonowy w dniu 19 lutego 2020r., ale nawet w chwili czynu, tj. w dniu 17 listopada 2019r. osobą niekaraną, co w konsekwencji nie dawało podstaw do przypisania oskarżonemu popełnienia kwalifikowanej postaci występku, określonej w art. 178a § 4 k.k.

Nie dostrzegając tej okoliczności Sąd Rejonowy dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego w zakresie przeprowadzonej w sposób nieprawidłowy kontroli aktu oskarżenia i wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335 § 2 kpk, co z kolei skutkowało rażącym i mającym istotny wpływ na treść orzeczenia naruszeniem konkretnych przepisów prawa materialnego.

Rozpoznając wniosek prokuratora na posiedzeniu w dniu 19 lutego 2020r, Sąd Rejonowy nie podejmował żadnych czynności zmierzających do modyfikacji wniosku złożonego przez prokuratora. Akceptacja więc przez sąd meriti opisu czynu i jego kwalifikacji prawnej zaproponowanej przez oskarżyciela, zgodnych z zawartym porozumieniem i treścią wniosku, lecz sprzecznych z prawem materialnym, nie pozwala na podzielenie jego zasadności. W takiej sytuacji, sąd ma możliwość zweryfikowania, na posiedzeniu przeprowadzonym w trybie art. 343 § 3 KPK, czy to treści wniosku,

czy to stanowiska prokuratora i oskarżonego, co może otworzyć drogę do uwzględnienia wniosku i wydania wyroku skazującego, orzekającego uzgodnioną karę (po ewentualnej modyfikacji stanowisk). W przeciwnym wypadku, jak stanowi przepis art. 343 § 7 KPK, sprawa powinna zostać rozpoznana na zasadach ogólnych (wyrok SN z dnia 25 czerwca 2013r. V KK 110/13).

Sąd Rejonowy zaniechał przeprowadzenia tych czynności na posiedzeniu przeprowadzonym w dniu 19 lutego 2020r. i uwzględnił wadliwie sformułowany wniosek prokuratora. Wydany w tych warunkach, zgodny z tym wnioskiem wyrok skazujący, bez żadnej zatem wątpliwości obraża wymienione w zarzucie apelacji przepisy prawa materialnego, a także prawa procesowego. Nie ma też żadnej wątpliwości co do tego, że omówione naruszenia prawa miały istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, skoro w efekcie doszło skazania oskarżonego za typ kwalifikowany, skutkujący surowszą odpowiedzialnością (kara bezwzględna i surowsze środki karne). Zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego zapadł z rażącym i mającym wpływ na treść orzeczenia naruszeniem wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego (art. 178a § 4 kk), jak i postępowania (art. 335 § 2 kpk i art. 343 § 6 i § 7 kpk), co zdecydowało o uwzględnieniu apelacji, uchyleniu zaskarżonego wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania

Wniosek

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Stwierdzenie przez sąd odwoławczy zarzucanego w apelacji oskarżonego uchybienia określonego w art. 438 pkt 1 kpk, a w konsekwencji także naruszenia przepisów postępowania – art. 343 § 6 i § 7 kpk, obligowało do uwzględnienia wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
<p>Konsekwencją powyższego stanowiska było na podstawie art. 437 § 2 kpk uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w D..</p> <p>W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 437 § 2 kpk (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r.) uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 k.p.k. lub jeżeli konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Wymieniona w art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. podstawa uchylecia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania z powodu konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu</p>		

w całości ma charakter ocenny. Użyte w tym przepisie słowo "przewód" należy potraktować jako skrót pojęciowy, gdyż domyślnie chodzi o "przewód sądowy" (rozdział 45 k.p.k.). W tym zakresie art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. wprowadza ograniczenie odnoszące się do uchylecia wyroku wydanego na rozprawie głównej. Z kontekstu art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. wynika, że chodzi o przewód sądowy na rozprawie głównej. Na przewodzie sądowym przeprowadzane są dowody (rozdział 45 k.p.k.). Przepis art. 437 § 2 in fine k.p.k. mówi jednak nie "o powtórzeniu dowodów", ale o powtórzeniu "przewodu". Dlatego też konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości nie odnosi się tylko do potrzeby powtórzenia dowodów. Może też dotyczyć samego przebiegu przewodu sądowego, gdy z uwagi na naruszenie przepisów procesowych należy go przeprowadzić na nowo. Konieczność powtórzenia przewodu sądowego w całości z przyczyn dowodowych wiąże się z podstawą dowodową wyroku. Na przewodzie sądowym przeprowadzane są z reguły dowody z osobowych źródeł dowodowych i dowody z dokumentów. Warunek w postaci konieczności ponowienia wszystkich tych dowodów będzie spełniony dopiero wówczas, gdy sąd pierwszej instancji w ogóle nie ujawnił żadnych dowodów, choć oparł na nich wyrok albo wszystkie te dowody zostały nieprawidłowo przeprowadzone (art. 410 k.p.k.). W zakresie konieczności przeprowadzenia na nowo dowodów na rozprawie głównej należy bowiem wziąć pod uwagę wszystkie dowody, w tym dowody z dokumentów. Konieczność powtórzenia przewodu

sądowego w całości może też wystąpić z przyczyn procesowych odnoszących się do prawidłowego jego przebiegu, m.in. postawienie trafnego zarzutu niewyłączenia sędziego z przyczyn określonych w art. 41 § 1 k.p.k. albo niedochowanie gwarancji procesowych odnoszących się do udziału stron i ich przedstawicieli procesowych w rozprawie głównej, np. rozpoznano sprawę pod nieobecność strony, obrońcy, pełnomocnika, którzy nie zostali prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy. Artykuł 437 § 2 zdanie drugie in fine k.p.k. ma też zastosowanie, gdy zostały naruszone reguły trybu konsensualnego powodujące konieczność rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych. Oznacza to konieczność rozpoznania sprawy na rozprawie, a więc przeprowadzenia przewodu sądowego (tak: Dariusz Świecki, Komentarz do art. 437 kpk).

W poddanej kontroli sprawie wystąpiła określona w art. 437 § 2 in fine kpk podstawa wydania przez sąd odwoławczy orzeczenia kasacyjnego albowiem wobec stwierdzenia naruszenia przez sąd I instancji procesowych reguł trybu konsensualnego (sąd zaniechał przeprowadzenia czynności określonych w art. 343 § 3 kpk na posiedzeniu w dniu 19 lutego 2020r. – art. 343 § 5 kpk i uwzględnił wadliwie sformułowany wniosek prokuratora) zachodzi konieczność co do zasady rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych i przeprowadzenia przewodu w całości.

3.1.

Konieczność
postępowania

umorzenia

art. 437 § 2 k.p.k.

Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
<p>Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Rejonowy gdy zbada zasadność złożonego na podstawie art. 335 § 2 kpk wniosku, może najpierw podjąć próbę jego weryfikacji, a dopiero jej fiasko będzie oznaczało konieczność rozpoznania sprawy na rozprawie. W przypadku bowiem uchylenia wyroku wydanego w trybie art. 335 kpk w zw. z art. 343 § 6 kpk i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, sprawa powraca do stadium wstępnej kontroli aktu oskarżenia, co powoduje, że w pełni mają zastosowanie przepisy Rozdziału 40 kpk. Oznacza to możliwość zmodyfikowania wniosku przez prokuratora za zgodą oskarżonego tak aby nie pozostawał w sprzeczności z uzgodnieniami, był zgodny z prawem i uwzględniał ewentualnie sugestie sądu.</p> <p>Przytoczone zapatrywania prawne i wskazania Sąd Rejonowy powinien uwzględnić przy ponownym rozpoznaniu sprawy, a zwłaszcza ustrzec się uchybień, jakie doprowadziły do uchylenia zaskarżonego wyroku.</p>		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

7. PODPIS